

7de zondag van Pasen A

Joh. 17, 1-11a

Inleiding

Vandaag zitten we tussen Hemelvaart en Pinksteren. Hemelvaart waar de leerlingen naar boven stonden te kijken en Pinksteren waar ze vooral naar uitkijken. Maar tegelijk zijn het onzekere tijden, want er is wel een Geest beloofd, maar wanneer komt die? Wij weten nu dat dat tien dagen verschil is, maar zij wisten dat niet. We zitten dus, zou je kunnen zeggen, met die leerlingen in een tijd tussen hoop en vrees. En daarom vraag ik u vandaag vooral te letten op de tweede lezing. Daarin gaat het over dat woord dat we vooral kennen uit de zaligsprekingen: ‘zalig zij die lijden omwille van Christus want zij zullen het koninkrijk Gods bereiken’. Die gedachte speelt mee in dit weekend, als we zitten tussen hoop en vrees.

Preek

De eerste lezingen uit Handelingen maakt meteen de situatie duidelijk. Het verhaal begint namelijk precies waar we afgelopen donderdag ophielden. Daar waar die leerlingen naar de hemel stonden te staren en vervolgens krijgen ze de opdracht naar Jeruzalem te gaan. We horen vandaag hoe ze daar komen. Ze worden zelfs nog eens bij naam of bij verwantschap met Jezus genoemd. De hele club die daar bij elkaar is. En zelfs de plek wordt genoemd: het is die vertrouwde bovenzaal die we kennen van het laatste avondmaal. Daar zitten ze bijeen, in gebed.

En dan wordt het interessant, want wij, zoals we hier zitten, weten meer dan die leerlingen en die vrouwen en familieleden van Jezus die daar bij elkaar zijn. Wij weten namelijk dat tien dagen na Hemelvaart Pinksteren is. Zij hebben niet meer dan de belofte van Jezus dat er een helper zal komen. Dat de Heilige Geest over hen zal komen, maar waar, wanneer, hoe? Ze weten het niet. En als ik met u even stiekem vooruit kijk, dan weten we dat ze volgende week in een huis zitten waar ze luiken en deuren gesloten hebben. Je zou dus kunnen zeggen dat de angst hen bekropen heeft, heeft toegeslagen. Ik zei het in de inleiding al: deze zondag valt een beetje tussen hoop en vrees. Aanvankelijk zijn ze vol goede moed, vol hoop, want Jezus is dan wel weg, maar hij heeft een helper beloofd. Maar naarmate ze daar langer alleen zitten, blijkt de vrees toe te nemen, de angst, en niet voor niets. Zij weten wat Jezus gezegd heeft en zij weten dan ook dat Jezus gezegd heeft: ‘zalig zij die lijden omwille van mijn naam, want aan hen behoort het koninkrijk Gods.

Ja, dat is mooi dat je het koninkrijk Gods krijgt, maar als je daar eerst om gespot, gehoond moet worden of zelfs moet lijden, dan wordt het een ander verhaal.

Als we naar de actualiteit van vandaag de dag kijken, dan zien we dat nog steeds gebeuren. We zien hoe in Arabische en Aziatische landen met name de

christenen vaak de partij zijn die bespot, gepest wordt of zelfs hun huizen en dorpen uitgejaagd. Zij zijn het ook die voor een deel bij de vluchtelingen zijn die hier naar toe komen. Zeker als er oorlog is in die landen.

Maar zover hoeven we niet steeds te kijken. Want kijk maar in uw omgeving, of misschien nog dichterbij: kijk maar in uw eigen hart. Hoe vaak komt u nog in de gelegenheid dat u eigenlijk net wildvreemden vrij durft te praten over het feit dat u Christen bent, dat u katholiek bent en naar de kerk gaat? Ik heb het gevoel en dat is de ervaring die ik ook heb als ik mensen tegenkom, dat dat steeds minder wordt omdat we als Christenen, als katholieken ook in dit land steeds vaker in de marge geduwd worden. Er zijn politieke partijen die mooie sier maken met onze christelijke traditie, maar er zijn er ook die hard roepen: Christendom moet maar achter de voordeur en die alle dingen die voor ons belangrijk zijn - en dan denk ik dan aan ethische kwesties die gaan over leven en dood - op de schop willen nemen. Alles moet je toch vrij in je eigen gemoed kunnen beslissen, wordt dan gezegd. Dat is toch aan ieder persoonlijk, alsof er geen schepper is, alsof er geen mensen zijn die belang hechten aan een schepper en aan Christus, die het ons heeft voorgeleefd. Wij zijn bij die mensen en worden op die manier dus bespot; met ons wordt gehoond. We hebben daar op een bepaalde manier onder te lijden. Ookal is dat lijden wellicht niet meteen te vergelijken met die mensen die haard en huis moeten verlaten, vanuit Syrië of Kongo of Oeganda of noem maar op welk land we als Christenen in de verdrukking zijn.

En toch, als we dan die tweede lezing horen waar dat vers van het lijden in Christus' naam wordt verteld, dan horen we daar meteen zeggen dat God bij ons moet zijn en diezelfde gedachte wordt uitgebreid herhaald in het evangelie van vandaag.

Daar zegt de biddende Jezus tegen God: Ik ben met hen geweest, U hebt mij hen gegeven. En Ik heb voor hen gezorgd. Zorg dan, nu Ik uit deze wereld wegga ook verder voor hen. Voor hen, die leerlingen van toen, maar ook dus voor al die Christenen van alle tijden: God mag en wil bij ons zijn. Daarmee mag duidelijk worden dat er niet alleen vrees hoeft te zijn. Dat we niet bang hoeven te zijn voor die hoon, die spot, voor dat lijden, omdat er steeds ook die hoop en dat vertrouwen dat God bij ons is, op de achtergrond is.

Nog een week, en die Geest komt. Ookal weten die leerlingen in dat verhaal vandaag dat nog niet. Maar wij weten het. We mogen dus net wat meer vertrouwen hebben, net wat meer boven die angst uitstaan en uit durven spreken dat we katholiek zijn, dat we Christen zijn en als we het niet zeggen het in ieder geval in gebaren van naastenliefde naar ons naaste laten zien, steeds opnieuw. Die Geest komt: Pinksteren is nabij. Als wij maar, net als die leerlingen trouw blijven aan God, trouw blijven aan Jezus zijn Zoon, trouw blijven in gebed. Ik wens u een goede voorbereiding op Pinksteren. Amen

Henry Vermeulen, diaken